

Intervju: FRANC REBEUŠEK

Pogovarjala se je Barbara Zakšek

Franc Rebeušek je že od otroških let velik ljubitelj narave in metuljev. Na začetku je metulje nabiral in zbiral, a to so bili pravzaprav začetni koraki v spoznavanje njihove biologije, taksonomije in raznovrstnosti. Svojo ljubezen do narave in znanja o njej je nadgradil s študijem biologije na Univerzi v Ljubljani. Poklicno je najprej deloval kot učitelj biologije, a je kasneje želel tudi bolj aktivno prispevati k naravovarstvu in tako ga je pot najprej zanesla na Zavod RS za varstvo narave. Ker pa ga je preveč birokratsko delo v naravovarstvu začelo utesnjevati, se je leta 2000 zaposlil na Centru za kartografijo favne in flore (CKFF), kjer je bil zaposlen 20 let, do odhoda v pokoj. Pred 23 leti je bil eden izmed glavnih pobudnikov ustanovitve Društva za proučevanje in ohranjanje metuljev Slovenije (DPOMS), leta 2015 pa je bil imenovan za častnega člana. Bil je prvi predsednik društva in – skupaj z Rudijem Verovnikom – njegov vlečni konj. Z omenjenim in ostalimi člani društva si je zastavil obsežen projekt priprave in izdaje *Atlasa dnevnih metuljev*, ki je leta 2012 izšel v obliki odlične in za varstvo metuljev izredno pomembne monografije. Sodeloval je pri številnih projektih in pri pripravi strokovnih podlag za *Naturo 2000* ter uspešno snoval sodelovanje z metuljarji iz tujine. S svojo zagnanostjo in znanjem je veliko prispeval k poznavanju metuljev v Sloveniji, prav tako pa je aktivno delal tudi z mladimi in širšo javnostjo. Z njim sem se pogovarjala na nekdanjem sedežu DPOMS v Celju, kjer je osvetlil različne dele svojega življenja in dela.

Kdaj si se začel ukvarjati z metulji?

Z metulji sem se začel ukvarjati že v osnovni šoli. Otroke veliko stvari zanima in sam nisem bil izjema. Imel sem srečo, da sem odraščal ob dveh sosedih, ki sta imela zelo rada naravo. Prvi je bil ribič in me je velikokrat peljal na ribolov k Savinji. Drugi, ki je bil aranžer, pa je imel udomačeno šojo, ki je »govorila«. Oponašala je škripanje kovinskega vedra, imena ljudi ipd. Ta gospod je imel v škatlah tudi nekaj metuljev, ki jih je zbiral. V poletnem somraku smo s sovrstniki večkrat šli do Savinje, poiskali rastišča milnice in lovili slakove veščece za tega gospoda. Takrat sem se spoznal z metulji in tudi sam ujel kakšnega admirala in lastovičarja. Spo-

Na terenu pri Teharjah. (foto: Jože Ahtik, 30. 10. 2001)

mnim se, da sem enkrat na vrtnih cvetlicah ujel katančevega selca, za katerega sem bil prepričan, da je apolon. Poln navdušenja nad ulovom sem ga odnesel temu gospodu v pregled, a njegov odgovor ni bil ravno spodbuden.

Kaj pa kasneje?

Kasneje, v gimnaziji, sem se začel z metulji ukvarjati nekoliko bolj resno. V tistem času smo vsi, ki so nas žuželke zanimalo, začeli z zbirateljstvom. Prišel sem v stik z entomološkim društvom, redno sem zahajal na ponedeljkova srečanja, ki so jih organizirali v Ljubljani na Filozofski fakulteti. Še posebno pa mi je ostala v spominu dvodnevna ekskurzija na Blegoš, kjer sem tudi spoznal Jana Carneluttija. Velikokrat sem se kot gimnazijec odpeljal z avtobusom iz Celja v Ljubljano z namenom udeležbe kakšne kulturne ekskurzije, pa sem potem pogosto zavil na Biološki inštitut Jovana Hadžija, kjer je bil zaposlen Jan. Takrat je bil na Inštitutu že tudi Peter Tonkli in spomnim se, da sem se jim kdaj pridružil tudi na nočnih lovih na Primorskem.

Kaj pa znotraj formalnega izobraževanja, si dobil tudi kakšno spodbudo na tem področju?

Že v osnovni šoli sem se z učiteljico biologije udeležil ekskurzije v Rovinj. Če se prav spomnim, je bil takrat zraven tudi Štefan Michieli, po katerem nosi ime slovensko entomološko društvo. V srednji

šoli sem izdelal raziskovalno nalogo z naslovom *Vešci Slovenije* in z njo sodeloval na tekmovanju Gibanje znanost mladini. Ker nisem sodil med najbolj pridne dijake, mi je izdelava take naloge prinesla boljšo zaključno oceno pri biologiji. Naslednja raziskovalna naloga, ki sem jo izdelal na začetku študija in se z njo prijavil na razpis Mladi za napredek Celja, pa je bila že naravovarstveno obarvana z naslovom *Negativne posledice urbanizacije v okolici mesta Celja na nekatere metulje*. V tej nalogi sem obravnaval mravljiščarje in močvirskega cekinčka v okolici Celja, kar ni bilo težko, saj so včasih živeli tudi pred našo hišo v Celju, zdaj jih pa ni več, saj je vse pozidano. Takrat sem počasi opuščal metulje, ker so me uspeli prepričati, da ukvarjanje s favnistiko in taksonomijo nima ravno rožnate prihodnosti, vsaj kar zadeva možnosti zaposlitve. K metuljem sem se spet vrnil, ko sem se zaposlil na Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine.

Po študiju biologije si svojo profesionalno pot začel kot učitelj na šoli. Kako se spominjaš svojih začetkov?

Tako je. Kakšen hipec v življenju rad malo uživam, tako večplastno. Zato sem s študijem malo potegnil oz. z obdobjem do diplome. Po služenju vojske sem iskal zaposlitev, še preden sem opravil vse izpite in diplomiral. Prijavil sem se na razpis za učitelja biologije na OŠ Lava v Celju in to je bila moja prva služba. Naslednjih 9 let

sem delal kot učitelj na srednji ekonomski in srednji medicinski šoli. Na osnovni šoli sem poleg biologije učil še glasbeno vzgojo, družbeno-moralno vzgojo, tehnični pouk, v srednji pa kemijo. Leta 1990 sem diplomiral iz biologije na Univerzi v Ljubljani, leta 1991 pa sem na mariborski Pedagoški fakulteti opravil še izpite za pridobitev pedagoško-andragoške izobrazbe.

Kaj te je pripeljalo v varstvo narave in terensko biologijo?

Po vojni za osamosvojitve Slovenije se je na področju varstva naravne dediščine sprostilo delovno mesto na takratnem Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine Celje (danes območna enota Zavoda Republike Slovenije za varstvo narave). Tako sem se odločil za spremembo ter zamenjal razred s pisarno in opravljanjem pretežno uradniških naravovarstvenih nalog. Na celjski enoti Zavoda sem bil zaposlen naslednjih 9 let. Skupaj z ostalimi spremembami v družbi, ki so se takrat dogajale, se je tudi ta služba spreminjala; iz bolj ali manj spomeniške se je varstvo narave vrinjalo v naša življenja bolj celostno. To je vleklo za sabo spremembe v obsegu dela, predmetu dela, zahtevah itd. Ob opravljanju tega dela sem postajal vse bolj nemotiviran in nezadovoljen. Sistem, v katerem morata biti prisotna tako palica kot korenček, je vse bolj vseboval samo palico in takšen način dela se mi je zdel nekonstruktiven. Ustvarjanje konfliktov na eni strani, na drugi pa sprejemanje dejavnosti v družbi in deklarativno varstvo nista dajala rezultatov. Hkrati sem ob pogostih obiskih terena opazil, kako narava izginja. To me je potem spodbudilo, da sem poiskal še kakšno drugo možnost, da bi dejavnije sodeloval pri sami aktivnosti varstva narave. Tukaj sem imel predvsem v mislih, da je za aktivno varstvo potrebno tudi poglobljeno znanje o predmetu, ki ga varuješ. Glede na to, da sem se že v osnovni šoli začel ukvarjati z metulji in da sem opazil, da se je v 15 letih, kar se z metulji nisem ukvarjal, stanje v naravi drastično spremenilo, sem videl svoje raziskovalno polje v proučevanju metuljev. In sem se jim potem po 15 letih začel spet posvečati. En od vzrokov za spremembo je bil tudi družbeni trenutek v biologiji. Meni je bila taksonomija vedno bližje kot modernejši predmeti, kot so fiziologija, genetika, tudi ekologija ... V krogih, v katerih sem se gibal, je kmalu začelo prevladovati mnenje, da je klasična biologija v zatonu in da bodo tako delovna mesta kot področja raziskovanja bolj na sodobnih področjih. Sam pa menim, da če v osnovi ne vemo, s čim se ukvarjamo, dvomim, da lahko pridemo do dobrih rezultatov. Zato

Med nočnim terenom v sklopu Evropskih noči nočnih metuljev v Rifengozdu pri Celju. (foto: Jože Ahtik, 11. 7. 2013)

Del ekipe Tardigradi na MetuLovem dnevu, ki ga organizira DPOMS. (foto: Jože Ahtik, 12. 6. 2021)

menim, da je bazična biologija in s tem taksonomija pomembna tudi v varstvu narave. Pod tem vplivom sem se zaposlil na Centru za kartografijo favne in flore, kjer sem bil zaposlen od leta 2000 do 2020, ko sem se upokojil.

Kakšna je bila tvoja vloga na Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine?

Po letu 1992 so se na Zavodu dogajale spremembe. Financer je bilo namreč kulturno ministrstvo, narava pa je sodila na okoljsko ministrstvo. Zato so nastajali konflikti znotraj območnih Zavodov, tudi med samimi zaposlenimi, eni so bili bolj s pogledom statičnih naravnih vrednot. Med delom na Zavodu sem prišel tudi v stik z Mladenom Kotarcem in Katjo Pobjčaj, s katerima smo sodelovali tudi pri preoblikovanju Zavodove baze naravne dediščine. Ta je bila že digitalizirana. Tukaj se moram zahvaliti predhodniku Matevžu Lenarčiču, ki je poskrbel za to.

Ob preoblikovanju baze se je izkazalo, da smo imeli številne podatke o pomembnih drevesih, jamah ipd. Kar se tiče kakšnih pomembnih habitatov, pa je bila vsebina baze zelo šibka. Meni se je zdelo, da so habitatni zavarovanih in ogroženih vrst, rastišča redkih rastlin ipd. vsaj tako pomembni kot skalni osamelci ali drevesa. Že res, da je dolgoživo drevo treba imeti v evidenci, ampak s kakšnimi posebnimi, recimo arborističnimi ukrepi ne moremo veliko narediti ob iztekanju življenjske dobe drevesa, medtem ko lahko pri ohranjanju populacij veliko več naredimo z aktivnim pristopom. V tistih časih je bilo težko uvajati spremembe. Ko vidiš, da ni nobenega napredka, se vprašaš po smotru. In če v nekih vsakodnevnih službenih opravilih ne najdeš več osebne potrditve in zadovoljstva, si začneš hitro iskati zase primernejše delo, tudi za ceno nižjega osebnega dohodka.

Na terenu pri Rakitovcu z Rudijem Verovnikom. (foto: Jože Ahtik, 20. 5. 2001)

Kateri del poklicne poti ti je bil najbolj pisan na kožo?

Vsako obdobje ima svoje svetle in temne plati. Fajn je, če si vesel in z veseljem hodiš na delo in ga z veseljem opravljaš. Mučno pa je, ko to veselje mine. Zaradi takšnih ali drugačnih vzrokov. Najbolj mučno je, če to veselje mine zaradi zunanjih vzrokov, še bolj pa, če zaradi lastnih težav, kot je npr. zdravje. Sam sem po operativnem posegu na srcu leta 2004 (4 obvodi na koronarnih arterijah) preživel izredno težko obdobje; začneš se spraševati, ali boš kos vsakdanjim delovnim naporom in nalogam, četudi je rehabilitacija po posegu uspela. Sam terenskega dela v takšnem obsegu kot prej nisem bil več sposoben opravljati, zato sem bil prisiljen v delo, ki mu nisem bil psihično, še manj interesno dorasel.

Januarja 1999 ste z nekaj somišljeniki ustanovili Društvo za proučevanje in ohranjanje metuljev Slovenije. Kaj so bili razlogi za to odločitev?

Menim, da ne moremo imeti uspešnega varstva narava, če ostale javnosti niso objektivno informirane o stanju v naravi. In preko organiziranih sistemskih služb se mi je zdelo, da se v tej smeri nič ne premika. Tudi zgledi iz držav zahodne Evrope so kazali na pomembno vlogo civilnih iniciativ, kot so društva in ostale nevladne organizacije, pri varstvu narave. Določene spremembe sem poskušal udejanjiti preko entomološkega društva. Najprej s tem, da bi dvignili etični odnos in spremenili način razmišljanja, ki je bil takrat še precej filatelističen (zbiranje metuljev). Ob tem so se potihoma pojavljali odpori, kajti takrat je bila še vedno prisotna miselnost, da se lahko s prodajo prepariranih metuljev (ali drugih žuželk) tudi služi. Povezal sem se s Tatjano Čelik in še malo mlajšim Rudijem Verovnikom in tako smo za začetek skupaj naredili začetne korake proti poimenovanju vseh

dnevni metuljev s slovenskimi imeni. Takrat so začele brsteti tudi ideje za *Atlas dnevnih metuljev Slovenije* in kot začetni poskus preverjanja možnosti izdaje takšnega dela je nastal *Atlas ogroženih vrst dnevnih metuljev*. Ob sodelovanju še nekaterih metuljarjev (poleg Verovnika) sva ga pripravila s Tatjano Čelik, izdalo pa ga je leta 1996 Slovensko entomološko društvo Štefana Michielija. Takratna največja težava pri zbiranju podatkov je bila, kdo lahko s posredovanim podatkom razpolaga in kakšna je njegova materialnofinančna vrednost. Sam menim, da je podatek o najdbi osebkov neke vrste zgolj zabeležba dejstva iz narave in tak podatek, če ni uporabljen za namene ohranitve tega dejstva, temveč obleži nekje v osebni beležnici ali celo zgolj v posameznikovi zavesti, ni vreden nič.

Čutil sem vse večji razkorak do drugače mislečih entomologov, somišljenikov pa nas je bilo tudi nekaj, zato smo se odločili za ustanovitev društva, ki bi se ukvarjalo samo z metulji in predvsem z njihovim varstvom. Uspelo se nas je dobiti 10 (tolikšen je bil namreč takrat zakonski pogoj za ustanovitev društva) in ustanovili smo Društvo za proučevanje in ohranjanje metuljev Slovenije.

Medtem ko »navadnega« zbirateljstva ne odobravam, pa zagovarjam oblikovanje osebnih zbirk za študijske namene. Vrsta pestrost in včasih podobnost med metulji, še posebej nočnimi, je tolikšna, da za razločevanje dveh taksonov včasih ni dovolj zgolj slikovna primerjava živih osebkov, temveč je treba določitev opraviti s pomočjo primerjave za posamezno vrsto značilnih taksonomskih znakov. In dejstvo je, da brez usmrčitve osebkov in hrambe dokaznega materiala to ni mogoče. Če pa »predmeta« ne poznamo dovolj dobro, ga tudi varovati ne moremo.

Kje so bili glavni izzivi, s katerimi ste se soočali na poti z novim društvom?

Pojavil se je določen razkol med metuljarji. Nekaterim ni bil všeč kodeks, kjer je eno izmed glavnih določil to, da se z metulji ne trguje. In predvsem, da se upošteva veljavno zakonodajo. Razne zgodbe o trgovanju s preparati metuljev in osebkov drugih redkih ter celo ogroženih žuželčnih vrst so bile namreč še zmeraj realnost, od tod izhaja tudi obojestransko nezaupanje. Upoštevanje dogovorjenih pravil je po mojem mnenju osnovni pogoj za uspešno delovanje kateregakoli dela družbe, torej tudi pri ribičih, lovcih ali metuljarjih. Ne morem namreč soglašati s tezo, da so pravila zato, da jih kršimo, zato tudi ne sprejemam ravnanj nekaterih, ki namerno preizkušajo, do kod jim bo svojevoljno ravnanje dopuščeno.

Kako vidiš društvo danes? Si si ob ustanovitvi predstavljal, da se bo odvijalo tako?

Ob ustanovitvi sem si predstavljal, da nam bo uspelo malo hitreje rasti. Tako številčno kot po rezultatih. Pa ne, da ni rezultatov, daleč od tega. Ves čas me čudi ta razlika v dojemanju dobrovoljstva ali prostovoljstva med zahodnim svetom (npr. Veliko Britanijo) in nami. Zdi se mi blazna razlika. Če jim uspe v Veliki Britaniji pridobiti 100.000 ljudi za popisovanje metuljev na vrtovih, kar predstavlja 0,15 % prebivalstva, potem bi si predstavljal, da je v Sloveniji to vsaj nekaj sto ljudi, če ne že tisoč. Žal ni tako, bi pa bilo to nujno, da bi s tem dvignili splošno zavest o potrebi ohranitve našega življenjskega okolja. Ozaveščenost različnih javnosti se mi zdi za varstvo narave in tudi metuljev najbolj pomembna. In pa da vsak posameznik lahko naredi kaj dobrega, seveda pa tudi slabega. Mala dejanja se nalagajo in na koncu lahko to rezultira v zelo slabem ali dobrem stanju narave. Danes smo žal priča prvemu.

Predstavljal sem si tudi, da nam bo uspelo pridobiti več mladih, tukaj predvsem mislim na srednješolce in osnovnošolce. Sedaj, na primer, ko več svojega časa posvečam enemu od svojih konjičkov iz mladosti – ribičstvu, svoja ribiška znanja in izkušnje prenašam na osnovnošolsko mladino na Ljubnem ob Savinji, kjer vodim ribiški krožek. No, tudi tej mladeži sem in še bom posredoval marsikatero sugestijo o obnašanju v naravi, o njenem varovanju pa tudi kakšno informacijo o žuželkah, kajti učili se bomo muhariti. To predajanje znanja se mi zdi namreč izredno pomembno. Je pa res, da se je bilo z vodenjem DPOMS iz periferije (kjer ni stika s študenti) težje ukvarjati, tako da sem zelo hvaležen Rudiju, saj je uspel k delu z metulji in v društvu privabiti mlajše generacije. Prav te so ob njem tudi zaslužne

za sedanje rezultate in mesto društva v družbi.

Kaj vidiš kot glavne razloge za manjšo vključenost ljudi v prostovoljna društva na področju ohranjanja narave pri nas?

Mislím, da se nam zelo pozna narodova majhnost in nekakšen stalen občutek ogroženosti, od koder izvira mala pripravljenost na povezano delovanje, razen v situacijah, ko se vsi počutimo ogrožene. Če se primerjamo z narodi, kjer se posameznikom ni bilo treba krčevito boriti za hrano in prostor, imajo tam drugačen odnos drug do drugega in tudi do samih sebe. Mi se pa kar zapremo s strahom, postanemo agresivni, ne iščemo več sodelovanja, obnašamo se egoistično in smo sami sebi hitro zadostni. Zato tudi mislim, da nismo pripravljeni nameniti toliko svojega časa in energije za skupne cilje, kot to počno ljudje večjih narodov.

Poznamo te tudi kot lovca in ribiča. Kako si usklajeval varstvo narave in lovstvo?

Ko sem začel delati na Zavodu za varstvo naravne in kulturne dediščine, sem bil včasih težje razumljen, ker sem takoj na začetku povedal, da sem lovec. Ne tajim, da po svoje v lovu uživam. Lov se mi je zdel vedno kot igra, ki v določenem trenutku nudi posamezniku adrenalinsko zadovoljstvo, in kot v vsaki igri veljajo tudi v lovu neka dogovorjena pravila. Sam sem si za odločanje o morebitni uplenitvi divjadi postavil še dodatna merila in se za ukrivitev prsta na puškinem sprožilcu odločim šele, ko so le-ti izpolnjeni. Bi se pa strinjal s tem, da je v človeku kot biološkem bitju tudi nekaj plenilskega. Mogoče pri kom to ni tako močno izraženo, domnevam pa, da neka notranja agresivnost obstaja pri

skoraj vseh, in če je lov lahko tisti ventil, preko katerega nadomesti agresijo proti sočloveku, nanj brez težav pristajam. Ne odobravam pa, da se v lovstvu orožje uporablja brez razmisleka in tehtanja, ali je uplenitev živali upravičena ali ne. Človek mora vsekakor biti sposoben odreči se kakšni stvari oziroma dejanju ter se imeti pod nadzorom. Opažam tudi, da znajo biti prav tisti, ki so proti lovstvu, do lovcev zelo agresivni. Prepričan sem tudi, da je lov v današnji kulturni krajini eden od redkih sprejemljivih načinov uravnavanja ravnovesja v naravi. Ne predstavljam si, kako bi brez lova krotili trenutno številčno eksplozijo populacije divjih prašičev po celotni Evropi, še posebej na območjih, kjer se širi afriška prašičja kuga. Nenazadnje pa je divjačina izredno kakovosten in obnovljiv naravni vir beljakovin. Osebnó nikoli nisem imel težav z združevanjem varstva narave in lovstva, je pa res, da se z varstvom divjadi nisem neposredno ukvarjal, čeprav to področje ves čas spremljam. Danes sem prepričan, da je odnos človek – divjad izredno kompleksen preplet odnosov, v katerega niso vključeni zgolj lovci in njihovi zagovorniki na eni ter nasprotniki na drugi strani, temveč je treba ta kompleks obravnavati tako z ekonomske kot psihološke, sociološke in drugih plati. Poudarjam pa, da zagovarjam lovstvo kot obliko trajnostne rabe divjadi kot naravnega vira na podlagi sodobnih spoznanj biologije in ekologije divjadi, ne pa lova kot takšnega ali drugačnega krivolova.

Leta 1985 si sodeloval na 6. evropskem prvenstvu v castingu kot član jugoslovanske reprezentance. Nam lahko najprej razložiš, kaj je casting?

Casting je športna disciplina, pri kateri se kot tekmovalni pripomoček uporablja ribolovni pribor: palice, kolesca, najlon-

ska vrvica, muharska vrvica, obtežilniki, umetne muhe ... Gre za tekmovanje v obvladovanju ribiškega pribora. Tekmovanja se odvijajo na travnatih površinah na stadionih ali na športnih letališčih. Vsaka disciplina ima svoja pravila, predpisano tehniko in svojo opremo. En del je tekmovanje v ciljanju tarč z umetno muho ali obtežilnikom kapljičaste oblike, drugi del pa tekmovanje v metih umetne muhe ali obtežilnika v daljavo. Gre sicer za neolimpijsko športno panogo, a se tudi zanjo organizirajo lokalna, državna, kontinentalna in svetovna prvenstva. Včasih smo bolj uporabljali izraz suhe discipline (kot nasprotje tekmovanjem v ribolovu), zdaj pa se je tudi v slovenščini uveljavil izraz casting.

Katera disciplina ti je bila najbolj pisana na kožo?

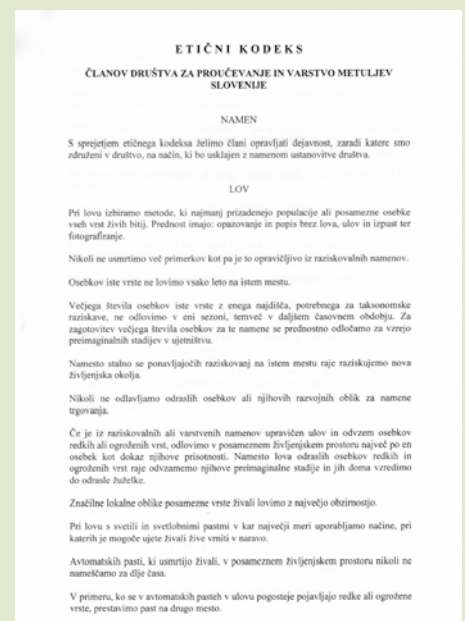
Najbolj všeč mi je bil met obtežilnika v daljavo, kjer sem metal s svojstveno tehniko znotraj dovoljenih meja. Takrat sem se na mednarodnih tekmovanjih uvrščal okrog petega mesta. Še največ pa sem z ukvarjanjem s to vejo ribištva pridobil z ogledovanjem večjega števila krajev in predelov nekdanje Jugoslavije in tudi drugih koncev Evrope, ki jih drugače zanesljivo ne bi obiskal.

Kako bi primerjal organiziranost lovcev, ribičev in metuljarjev?

Lovci in ribiči so podobno organizirani – lokalna društva, združena v območne zveze, te pa združene v enotno republiško zvezo. Ob tem moramo imeti pred očmi, da je v Ribiško (RZS) oziroma Lovsko zvezo Slovenije (LZS) posredno včlanjenih več tisoč članov (v LZS preko 20.000). Mi, metuljarji, rekel bi malo v šali in malo

Prva redna delovna skupščina DPOMS na Paškem Kozjaku (15. 5. 1999) – od leve proti desni: Stane Sever, Andreja Škarč, Tone Lesar, Matjaž Jež, Franc Rebeušek, Jože Ahtik, Željko Predovnik. (foto: arhiv DPOMS)

Del etičnega kodeksa, ki je bil sprejet ob ustanovitvi in je temelj Društva za proučevanje in ohranjanje metuljev Slovenije.

zares, pa smo razdruženi v dveh društvih. Nekateri so sicer člani obeh, kar je dobro, saj to omogoča hitrejši pretok informacij. Žal pa nas je v obeh skupaj še vedno relativno malo, tako da realizacija kakšnih večjih projektov skoraj ni uresničljiva, vendar opažam dokajšnjo zagnanost mlajših članov za delo in zato ne vidim objektivnih težav, da v doglednem času ne bi uspeli osvežiti našega vedenja o razširjenosti dnevnih metuljev z izdajo posodobljene verzije *Atlasa*. Tudi ne bi bilo slabo, če bi uspeli sočasno na tak način predstaviti razširjenost nekaterih družin nočnih metuljev, ki so tudi aktivne podnevi. ✨

Reprezentanca Jugoslavije (z leve proti desni) Čehaič, Zorko, Oreškovič, V. Mešič, Rebeušek, Simič in zvezni trener R. Mešič. (VOS)

Reprezentanca Jugoslavije na 6. evropskem prvenstvu v castingu v Šoštanju. (vir: *Naš čas*, 12. 9. 1985)

Neverjetna biodiverziteteta Slovenije

Na Oddelku za raziskave organizmov in ekosistemov Nacionalnega inštituta za biologijo (NIB) so ob mednarodnem dnevu biotske raznovrstnosti izdali novo knjigo velikega formata o biodiverziteti Slovenije z naslovom *Neverjetna*. V knjigi prevladujejo fotografije slovenske narave, ki so dopolnjene z zanimivimi kratkimi besedili. Z njo želijo naravo ljudem približati in sporočiti, da je ohranjanje biodiverzitet kolektivna odgovornost in dolžnost vsakega posameznika. Knjiga je nastala v okviru projekta LIFE Naturaviva, ki ga sofinancirata Evropska komisija in Ministrstvo za okolje in prostor.

Do izčrpanja zaloge je knjigo možno dobiti z osebnim prevzemom na sedežu NIB, Večna pot 111, Ljubljana, nujna pa je predhodna najava na neverjetna@nib.si. ✨

NIB NACIONALNI INŠTITUT ZA BIOLOGIJO
NATIONAL INSTITUTE OF BIOLOGY

 LIFENATURAVIVA
Biodiverziteteta – umetnost življenja
Biodiversity – Art of Life

 LIFE16 GIE5/000711

